

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΩΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΦΥΛΗΣ

Μήνυμα Έορτίο

Έπι τῇ Πανσέπτῳ Κοιμήσει τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου 2015

- Οἱ γυναῖκες μᾶς ὀφείλουν ἕναν τόνο ἀνοιξιάτικης ἐλπίδας

Θεοτοκολογικὲς Ὑπομνήσεις

«Γενόμενον ἐκ γυναικός»· «ἦσαν σὺν Αὐτῷ
καὶ γυναῖκες πολλαὶ καὶ διηκόνουν Αὐτῷ»

(Γαλ. δ' 4, Λουκ. η' 2 κ' 3)

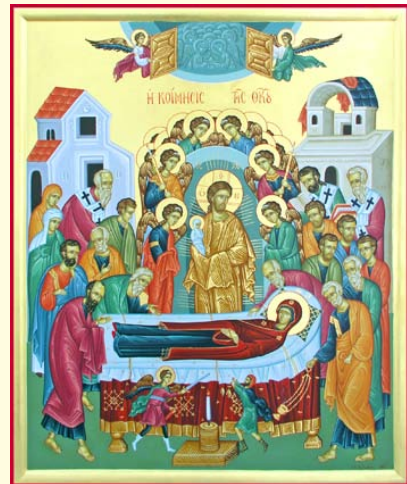
Σεβαστοὶ Συμπρεσβύτεροι καὶ Συνδιάκονοι·
Ἀγαπητὰ καὶ Εὐσεβῆ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας·

Σήμερα, στὴν μεγάλη καὶ παγκόσμια αὐ-
τὴν Ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας
μας... Καθὼς οἱ Πύλες τοῦ Οὐρανοῦ ἀνοίγουν, γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν
τὴν ἐπουράνια Πύλη καὶ τὸν ἔμψυχο Οὐρανὸ τῆς Θεότητος... **Τώρα**,
ποὺ καλούμεθα νὰ ὑμνήσουμε τῶν Ἀσωμάτων τὸ Ἄσμα καὶ τὸ
ἄχραντο ἐνδιαίτημα τῆς Ἁγίας Τριάδος·

Σήμερα, λέγω, μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰ νὰ
ἐμβαθύνουμε στὸ σωτηριολογικὸ Ἔργο τοῦ Κυρίου μας καὶ τὴν θέσιν
τῆς γυναίκας στὴν ἐκδίπλωσι τοῦ Ἔργου Αὐτοῦ.

Αὕτη ἡ θέσις καὶ ἡ σχέσις Χριστοῦ καὶ Γυναίκας προδίδεται πα-
ραδόξως σήμερα, ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς γυναῖκες, οἱ ὁποῖες
πιστεύουν βεβαίως στὸν Χριστὸ μας, βιώνουν τὴν ἐκκλησιαστικὴν
ζωὴν, ἀλλὰ ὄχι πάντοτε μὲ ἕναν βαθὺ καὶ οὐσιαστικὸ τρόπο, ὄχι
δηλαδὴ παρακαθισμένες μὲ ἀφοσίωσι καὶ ἐγκάρδια ἀγάπη «παρὰ
τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ».

Χρειάζεται λοιπὸν μίαν ἀνανέωσις τῆς μνήμης ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυ-
ναῖκες, ὥστε οἱ μὲν νὰ μὴ χάνουν τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν αἴσθησι τῆς
ιερότητος, μὲ τὴν ὁποία ἐστεφάνωσε ὁ Κύριός μας τὴν γυναῖκα·
οἱ δὲ νὰ εὐγνωμονοῦν τὸν Σωτῆρα μας καὶ νὰ διαφυλάσσουν τὸν
οὐράνιο θησαυρὸ τῆς **ιερότητος** αὐτῆς, ὥστε ὡς ἄλλες Μητέρες
τοῦ Κυρίου νὰ **βαστάζουν** ἐντὸς αὐτῶν τὸν Χριστὸ μας καὶ νὰ **μακα-**

ρίζονται μαζί με την Παναγία μας.

* * *

Τὸ ἀπίστευτο βάθος τῆς περιφρονήσεως πρὸς τὶς γυναῖκες πρὸ Χριστοῦ κατανοεῖται μόνο ἀπὸ τὸ ἀπίστευτο ὕψος τῆς δόξης, στὴν ὁποία τὴν ἀνεβίβασε ὁ Κύριός μας... **Τὴν** ἀσύλληπτη ὑποτίμησί της μόνο Ἐκεῖνος, ὁ Ὅποιος ἐτίμησε ἀσύλληπτα αὐτήν, ἦταν δυνατὸν νὰ γνωρίζη...

Ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγο αὐτόν, ἀρχίζει τὸ Ἔργο Του «ἐκ γυναικός»: εἰσέρχεται στὸν χρόνο/ἱστορία «ἐκ γυναικός»· προσλαμβάνει καὶ θεώνει τὸν ἄνθρωπο «ἐκ γυναικός»· ἀνακαινίζει τὴν κτίσι «ἐκ γυναικός»...

Αὐτὴ ἡ πάναγνος ἀγάπη καὶ ἡ συμπαθὴς προσέγγις καὶ οἰκειότης τοῦ Χριστοῦ μας πρὸς τὶς γυναῖκες ἦταν συνεχῆς καὶ ἔκδηλος μὲ ποικίλους τρόπους κατὰ τὸν ἐπίγειο Βίό Του...

Ἀλλὰ καὶ οἱ γυναῖκες ἀνταπεκρίθησαν μὲ ἀφοσίωσι καὶ εὐγνωμοσύνη, ἀκόμη δὲ καὶ θυσιαστικά, ὅταν μάλιστα οἱ ἄνδρες ἦσαν ἄλλοτε νυκτερινοὶ μαθητὲς καὶ ἄλλοτε δειλιῶντες καὶ κρυπτόμενοι.

Στὶς ἱεραποστολικὲς περιοδεῖες Του ἦσαν «σὺν Αὐτῷ» «καὶ γυναῖκες πολλαὶ» «καὶ διηκόνουν Αὐτῷ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς». **Υ**πηρετοῦσαν μὲ αὐταπάρνησι καὶ ἰδίαις δαπάναις τὸν Χριστό μας καὶ τὸν χορὸ τῶν Ἀποστόλων, ὥστε Αὐτοὶ νὰ εἶναι ἀπερίσπαστοι στὸ Ἔργο Τους... **Ἐ**πειδὴ μάλιστα μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς ἦσαν καὶ εὐπορες, ἐνίσχυναν καὶ τὸ ταμεῖο τῶν Μαθητῶν, ὥστε νὰ ἐπαρκῆ γιὰ τὶς ἐλεημοσύνες ὑπὲρ τῶν πτωχῶν συμπατριωτῶν τους.

Ὁ Κύριός μας ἀκόμη καὶ τὶς πλέον ἀπερριμμένες καὶ δύσφημες γυναῖκες, ὄχι μόνο δὲν ἀπεστράφη, ἀλλὰ μὲ τὴν θεϊκὴ Του εὐσπλαγχνία ὠδήγησε αὐτὲς στὸ Φῶς τῆς Μετανοίας καὶ τῆς Θείας Δόξης.

Ἡ πενθερὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ χήρα μὲ τὸν νεκρὸ μονογενῆ της, ἡ Χαναναία, ἡ συγκύπτουσα, ἡ κόρη τοῦ Ἰαείρου, ἡ αἰμορροοῦσα, ἡ μοιχός, ἡ ἁμαρτωλὸς στοὺς πόδας Του, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία, ἡ Σαμαρεῖτις, οἱ πολλὲς γυναῖκες θεωροῦσαι τὸ Πάθος, οἱ Μυροφόρες μὲ πρώτη τὴν Θεοτόκο... «καὶ ἕτεραι πολλαὶ» ἀποτελοῦν τοὺς ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς θέσεως καὶ τῆς σχέσεως τῶν γυναικῶν στὸ Ἔργο τοῦ Κυρίου μας καὶ μὲ τὸ Θεανδρικό Πρόσωπό Του.

Οἱ πολλὲς αὐτὲς γυναῖκες καὶ ἀναρίθμητες ἄλλες, οἱ ὁποῖες συνωστίζοντο μέσα στὸ πλῆθος τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ γύρω ἀπὸ τὸν Χριστό

μας, ζητούσαι εὐλογία, θεραπεία, νεῦσι παραμυθίας, βλέμμα ἀποδοχῆς, θωπεία τῆς κεφαλῆς τῶν τέκνων τους, ἀπόλυσι συγχωρήσεως, λόγον ἐνθαρρυντικόν, στοργή, θαῦμα, εὐσπλαγχνία..., ὅλες μαζί καὶ κάθε μία χωριστὰ ἐπανελάμβαναν συνεχῶς τὴν θαυμάσια ἐκείνην ρῆσι: «Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά Σε καὶ μαστοί, οὐς ἐθήλασας!...».

* * *

Ἄρά γε, στὶς ἡμέρες μας, γιατί δὲν διαπιστώνεται, δὲν εἶναι ὄρατος, στὸ μέτρο ποῦ θὰ ἔπρεπε, αὐτὸς ὁ συνωστισμὸς γύρω ἀπὸ τὸν Κύριό μας;

Τὸ ἐρώτημα αὐτό, στὴν τόσο τραγικὴ ἐποχὴ μας, ἐκφράζει μίαν ἀγωνιώδη ἐλπίδα...

Ἐνα καλὸ σημεῖο τῶν καιρῶν, ἕνας τόνος ἀνοιξιάτικης ἐλπίδας, μία αὔρα παρηγορίας, θὰ ἦταν ἡ αὔξησης τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν, οἱ ὁποῖες ἀπὸ ἀγάπη βαθειὰ καὶ πηγαία εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Χριστό μας, τὸν Ὑπέρλαμπρο Νυμφίο τῶν ψυχῶν μας, θὰ ἀναβοοῦσαν μεγάλη τῆ φωνῆ: «Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά Σε καὶ μαστοί, οὐς ἐθήλασας!...».

Ἄς κατανοήσουν οἱ γυναῖκες, οἱ Ὁρθόδοξες Χριστιανές, τὸ χρέος τους, τὴν εὐθύνη τους...

Ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου κρέμεται στὰ χέρια τους καὶ τὴν «φωνή» τους αὐτή...

Γιατί ἀργοποροῦν;...

Μᾶς τὴν ὀφείλουν!...

Ἡ Θεοτόκος ὑπομιμνήσκει...

Ὁ Μητροπολίτης

Ὁ Ὑρασὸς ἐξ ἑκείνης Κυπριαῖν

† ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανὸς

